

Tuần Báo Vô Vi

12 tháng 2 năm 2012

Số 68

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Hướng Tâm
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Hôm nay là buổi bé mạc và chia tay, Bé cảm thấy ra sao ?
- 2) Sau buổi chung sống, Bé dừng chân tại khách sạn, Bé có thấy gì lạ không ?
- 3) Những người nhà giàu mang bệnh gì nhiều nhất ?
- 4) Làm người khổ tận cùng có ích lợi gì không ?
- 5) Người tu cầu tiến mà không chịu tự sửa thì sao ?
- 6) Mỗi kì mỗi hóa sanh giống dân cải tiến mặt, mà càng ngày càng vui hơn tại sao ?
- 7) Trong tuần này có rất nhiều người đến thăm Bé, Bé có sẵn sàng tiếp họ hay không ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 5 tháng 7 năm 1993

1) Hỏi : Hôm nay là buổi bế mạc và chia tay, Bé cảm thấy ra sao ?

Đáp : Thưa, buổi chia tay Bé lúc nào cũng cảm động, tất cả bạn đạo kẻ mới như người cũ đều muốn có cơ hội sống lâu hơn ở kỳ tới, mỗi người đều có ý thiện lành, hướng về Trời Phật sống vui hòa bình, có chia tay thì sẽ có những cuộc sống chung tốt đẹp ở kỳ tới. Do sự phát tâm bình đẳng tâm giao của mọi người hình thành, không sắp đặt nhưng sống vui, như đã sắp đặt lúc nào cũng sống động và cao quý.

Kệ:

Tự động thực hành trí thông minh
Vui tươi đóng góp chuyển hành trình
Hướng tâm thành thật tâm quy hội
Giúp ích chung vui cứu được mình.

Hồ Oi!

Hồ ơi! Bạn đạo chung vui
Trời ban thanh khí giải nguôi lòng sầu
Thực hành quán rõ nhiệm màu
Quy y Phật Pháp. Hồ ơi!
Quy y Phật Pháp đổi trao chơn tình
Hồ ơi! Dẫn thân một mình
Khai minh tâm đạo hành trình an vui
Cảm thông nguyên lý đạo mùi
Chung vui phát triển. Hồ ơi!
Chung vui phát triển đạo vui cứu người
Hồ ơi! Sáng suốt vui cười
Sửa mình tiến hóa người người yên vui
Ra về nguyện niệm rên trui
Đổi thay chất phác. Hồ ơi!
Đổi thay chất phác hướng trời mà đi
Hồ ơi! Học hỏi dự thi
Tiếc cho những kẻ khinh khi không hành
Hồ ơi! Huynh đệ tương hành
Trí tâm thanh nhẹ. Hồ ơi!
Trí tâm thanh nhẹ tiến nhanh hơn người
Hồ ơi! Ôm ấp vui cười
Hành trình nhịn nhục vui tươi hoài hoài
Tâm minh mến cảm thanh đài
Từ Bi ban chiếu. Hồ ơi!
Từ Bi ban chiếu tâm tươi giác hoài
Hồ ơi! Mến cảm theo Thầy
Đường đi vạch sẵn ngày ngày thực thi
Tự mình khai triển tự ghi
Cùng chung đóng góp. Hồ ơi!

Ngày 6 tháng 7 năm 1993

2) Hỏi : Sau buổi chung sống, Bé dùng chân tại khách sạn, Bé có thấy gì lạ không ?

Đáp : Thưa, sau ba buổi chung hợp, Bé được nghỉ nơi khách sạn Mariotte một đêm, Bé rất cần ngủ bù lại cho khô, rồi tiếp tục đi về miền biển Atlantic City, để nghỉ ngơi một thời gian rồi sẽ đi Âu Châu, tiếp tục trên hành trình du thuyết.

Kệ:

Đường đi liên tục phải hành thi
Tạm cảnh nhơn gian cũng tại vì
Tận độ duyên lành minh đạo pháp
Kỳ công thực hiện triển kỳ ni.

Cùng chung đóng góp chung cùng tiến lên Hò ơi! Nguyên lý đạo nền Về không, thanh nhẹ tự quên thế tình Trở về nguyên lý vô sinh Tâm minh đời đạo. Hò ơi! Tâm minh đời đạo hướng khuynh Phật Trời.	
Ngày 7 tháng 7 năm 1993 3) Hỏi : Những người nhà giàu mang bệnh gì nhiều nhất ? Đáp : Thừa, những người nhà giàu mang bệnh tham nhiều nhất, tại vì sợ mất địa vị và tiền tài, lúc nào cũng lo, dễ sanh ra bệnh đau tim. Xã hội này rất nhiều người tham tiền bệnh chết mà không hay, tự làm cho mình suy yếu, tưởng lầm là mạnh. Ngược lại, người tu thức tâm không dám tham làm giàu, hướng tâm về Trời Phật hơn là hướng về tiền bạc, tự nhận thấy những gì mình đang có cũng do Trời Phật ban chiếu ân độ trên con đường tiến hóa, tùy theo trình độ tu học của chính mình mà thôi. Cho nên người tu ít lo hơn người thường. Nhìn bên ngoài thiếu thốn, nhưng tâm linh rất đầy đủ và sáng suốt. Kệ: Tình Trời quán chuyển ân ban Tưởng nhớ Trời cao tự bạc bần Sanh trụ hoại diệt quy một mối Luật Trời rõ rệt sống bình an.	Ngày 8 tháng 7 năm 1993 4) Hỏi : Làm người khổ tận cùng có ích lợi gì không? Đáp : Thừa, làm người bị khổ đến tận cùng, thì mới hiểu được chính mình đã sống không thích hợp với Nhơn quần, tự ái, thiếu nhin nhục, bị khủng quẫn, tính gì cũng không ra, buồn chán không muốn làm việc, tính hay lợi dụng, vô trách nhiệm, thiếu trí, thiếu hòa đồng, lười biếng, luôn luôn muốn hơn người khác, chỉ nói khoác không giúp được ai cả, nghi kỵ tất cả mọi người, tự tạo khổ cho chính mình, thường hay đoán chuyện của người khác, chuyện của chính mình không thể đoán trước được, lúc nào cũng khổ tâm mà không ai biết! Ngược lại, thật tình chịu tu, hành khổ thấu đáo được nguyên lý của Trời Phật, thì những tánh hư tật xấu sẽ được thay đổi dần dần, tánh nóng sẽ tự nó biến mất, tự cảm nhận được cuộc sống tràn đầy lý do học tiến, bản chất lười biếng tự nó phải tiêu tan. Kệ: Vui hành sống động sẽ bình an Chẳng có u mê lại khó bần Biết Phật biết Trời duyên tận độ Biết hồn biết vía niệm Nam Mô.

Ngày 9 tháng 7 năm 1993

5) Hỏi : Người tu cầu tiến mà không chịu tự sửa thì sao ?

Đáp : Thưa, người tu cầu tiến mà không chịu tự sửa thì cũng như không tu, uổng cho một kiếp người có cơ hội mà không hành, không có cơ hội cứu được mình, trí tuệ không phân minh, lập trường không vững chắc, không khác gì căn nhà sắp sập. Ngược lại, người chịu tu hành chăm chỉ lo săn sóc cột kèo càng ngày càng vững chắc, dù cho có bão bùng nguy hiểm cũng không sao, thông suốt tự hướng về tâm linh, lãnh vực thanh tịnh càng ngày càng mở rộng, chất lượng từ bi càng gia tăng, thoát khổ và nhẹ nhàng, trí sáng óc minh, chơn tình bộc phát.

Kệ:

Tâm minh cảm thức đàng hoàng chuyển
Trật tự phân minh tự tiến xuyên
Đường đạo đường đời duyên tái ngộ
Thông minh tươi đẹp ngộ chơn hiền.

Ngày 10 tháng 7 năm 1993

6) Hỏi : Mỗi kì mỗi hóa sanh giống dân cải tiến mặt mày càng ngày càng vui hơn tại sao ?

Đáp : Thưa, định luật tiến hóa mỗi kì mỗi được cải tiến theo sự tinh tú của Trời Phật sắp đặt. Ở thời này sanh ra con người thông minh hơn kì trước, để chuẩn bị cho Thượng Ngươn Thánh Đức ở tương lai. Không khí cũng bắt đầu thay đổi, trí óc của con người sẽ được bén nhạy hơn, dễ hấp thụ nền tảng văn minh hơn, bớt tranh chấp nhưng chỉ chung lo phát triển vật chất, để xây dựng nền tảng phục vụ, thay vì phá hoại, sẽ đơn giản hóa mọi việc, tình người càng ngày càng rõ rệt, phương tiện đầy đủ, loài người sẽ bớt tham lam. Nơi nào còn thiếu vật chất thì còn hối lộ và tham lam. Ngược lại người tu, ít cần sự phục vụ về vật chất hơn người thường, vì đã có pháp tự tu sửa tâm tánh, lúc nào cũng có sự sống, hợp với tự nhiên và hồn nhiên hơn người không biết đạo. Người chịu tu thì ông Trời bớt lo là vậy.

Kệ:

Tánh tình thanh nhẹ an vui tịnh
Chẳng có tham lam chẳng phá mình
Tịnh động do mình tâm phát triển
Dở hay chẳng nhớ tự mình mình.

Ngày 11 tháng 7 năm 1993

7) Hỏi : Trong tuần này có rất nhiều người đến thăm Bé, Bé có sẵn sàng tiếp họ hay không ?

Đáp : Thưa, Bé lúc nào cũng sẵn sàng tiếp người có tâm hướng về Bé, Bé rất quý người có tâm hướng thượng thay vì tranh chấp và lợi dụng.

Kệ:

Tình người sáng sửa trí trung dung
Học hỏi vô cùng chẳng đóng khung
Giải chấp phá mê tâm tự tiến
Quy hồi chơn thức tiến vô cùng.

Thuyết Pháp I (tiếp theo)

...

Bạn đạo: Khi cái lúc mà người chết hồn vía đi ra đó, thì nó có đi cùng với nhau không hay nó đi cái trước cái sau.

Thầy: Không. Cái nguyên căn của nó là hai cái luôn luôn nó phải đi ứng với nhau, nhưng mà nó có nhiều giới, có giới trước của nó phải lưu lại, lưu lại cái thể xác để cho hoàn tất những định luật vay trả rồi nó mới đi hết, từ từ nó sẽ đi hết. Còn cái chánh của nó phải đi liền, đi trong bảy ngày. Cái chánh của nó đi trong bảy ngày phải rời khỏi bản thể, đi thọ tội hay là đi tu hay là đi gì trong bảy ngày, nhưng mà cái phần trước tập quán nó phải còn ở lại, nó còn nhiều tầng chứ không phải đơn giản cái một đầu.

Bạn đạo: Thừa cái chánh nó là cái hồn?

Thầy: Thì cái chánh nó là cái hồn, cái nguyên chất của nó là cái phần điển thọ tội của nó. Cho nên, nhiều khi người chết cái hồn thì bị bắt đi nhưng mà cái vía cũng vẫn ở giữ lại cái mả. Cho nên, chờ ngày mà nhiều khi cũng như là giỗ hay gì đó có cái ngày mà tác hợp thì cái hồn phải về đó trước rồi từ cái vía nó mới dẫn đi. Nó về cái mộ rồi mới dẫn đi.

Bạn đạo: Thừa khi làm pháp luân thường chuyển thì mình lấy cái thanh điển của thiên không mà thanh lọc cho cái bản thể để cho cái trước điển nó đi ra trước, làm thế nào mà thanh điển nó lại tổng xuất được cái trước điển?

Thầy: Tổng xuất được bởi vì tại sao nó lại có trước điển? Bởi vì trong thần kinh nẻo hắc cơ tạng nó không thông. Nó uất là khi bây giờ mình thấy nó uất chỗ nào là cái tánh con người. Cái tánh con người, nhiều người ngoan cố làm cái gì không cởi mở, không mở ra thì cái đó nó kẹt ở đó. Tưởng là nó đúng cái đó là nó bị kẹt đó. Còn cái pháp luân này lần lần, lần lần, lần lần nó mở cái tánh nó ra đi, nó mở ra nó thấy nó sai. Nó sai thì nó thấy nó thông. Nó thông thì nó mới lưu thanh và khứ trước mà nó lưu cái sáng suốt hơn cái sẵn có của nó, thấy không?

Cho nên, nhiều người nói khứ trước lưu thanh mà dùng cái miệng trong kinh làm sao khứ trước lưu thanh được, phải đốt trầm, vừa thấp nhang rồi cúng cái đó là lưu thanh khứ trước, không được. Còn cái

này là từ hành động sửa từ căn tánh của nội bộ trần trước mà tiến tới thanh giải thì nó phải do sự dày công của hành giả, của người tu thành ra nó không có lợi dụng một cái gì tạo cho nó thanh, không phải xúc dầu thơm mà hết thói đầu. Xúc dầu thơm là người đó bị thói mới xúc dầu thơm, thấy chưa? Còn người nó thơm thì tự nhiên nó phải thơm, thấy rõ chưa? Cái câu này mới hiểu nè, tự nó thói nó mới xúc dầu thơm. Bởi vì nó là ma nó phải trang hoàng như Phật, thấy chưa? Nó là Phật thì lúc nào nó cũng Phật, nói vậy có hiểu không?

Nói cái đó để chi để xét cái bằng môn tả đạo, nó trang hoàng làm dùm cái hết hồn, nó không phải thiệt, phải không? Bà đó bà xúc dầu thơm nhiều là bà bị hôi nách nhiều chớ không có gì đâu, phải không? (Thầy cười). Thằng kia nó bận đủ thứ áo giáp chắc là nó không có kí lô nào đánh giặc nổi hết, phải không? Còn cái người ta làm thỉnh mà đánh một cú, ngã.

Bạn đạo: Thừa ông Tám thế nào kêu gọi là minh tâm kiến tánh.

Thầy: Cắt nghĩa rồi minh tâm kiến tánh là mình phải thấy rõ cái sự động loạn của mình, kêu minh tâm. Cái tâm của mình không phải eo hẹp nhưng mà người thế gian đem gom trong chỗ eo hẹp, đi theo những sự động loạn tưởng là tâm của mình. Còn bây giờ tu mà mở cái bộ đầu lên hòa hợp càn khôn vũ trụ thì con người nó thanh thân và thấy nó sống ở trong cái vô cùng tận rộng lớn thì nó đâu có chấp một ai. Khi nó không chấp nó mới thấy tâm, mà còn chấp không còn tâm. Kiến tánh là thấy rõ sự sai lầm từ giờ phút của nó chính nó tạo cho nó. Khi mà nó thấy được cái tánh rồi thì nó mới quyết định được khứ trước lưu thanh, không còn những tánh eo hẹp, không còn những sự ngoan cố, không có cho một sự tự kiêu và không bao giờ cho mình là đúng. Nó mới thấy tánh. Còn cho nó là đúng chưa thấy tánh nữa. Bởi vì sự đúng của loài người, con người ở thế gian là chuyện sai ở thiên đàng, nhớ cái câu đó. Cho nên, khi người ta quyết định một cái gì cũng phải chê chúng ta chưa đúng, thấy không? Bây giờ một cái bộ phận chỉ huy của một tông thống trên thế giới này quyết định một cái việc là qua biết bao nhiêu cố vấn nhưng mà vẫn sai, rồi chúng ta làm sao làm

đúng được. Chúng ta phải chấp nhận sai mới sửa sai, hiểu được sự sai của chúng ta, chúng ta mới kiến tánh. Kiến tánh mới là sửa cho tánh tiến hóa mà đạt tới thanh tịnh, chớ đừng cho chúng ta đúng.

Người tu càng tu càng thấy mình sai mới là người tu. Mà tu cho mình là đúng không bao giờ được, kêu là đi lầm lạc mà thôi. Cho nên không có nên cũng cố cái đạo giáo, tôn giáo, đường lối tu hành là đời đời, nhưng mà con người phải tiến tới sự đời đời để sửa mình và hòa hợp với cộng đồng tôn giáo sẵn có của đấng Cha Trời đã ban. Chớ đừng nói tôi dưới cái đạo như vậy là tôi sai bởi vì thời cơ không phải. Giờ phút nóng, tánh tình con người khác; giờ phút bớt nóng chút thì tánh tình cũng khác; giờ phút lạnh tánh tình con người khác, nó có khác ở trong đó nhưng mà không hiểu. Khi mà cảm giác khỏe, nói lời nói nó cũng vui chút. Mà cảm giác bức thì lời nói nó khác chút. Cho nên người ta không hiểu cái thiên cơ sắp đặt, cái thời gian tính của bề trên người thế gian không hiểu, mình ôm lấy một cái đạo mà không phát triển nổi cái đạo thì cái đạo đó phải bại. Còn cái pháp công phu của chúng ta không có tổ chức, cứ bữa nay tu thì bữa nay được sửa một chút, mai tu mai được sửa chút mà luôn luôn nó phải hợp thời.

Tại sao bắt phải hít thanh khí điển? Là tìm cái hợp thời trong giờ phút này để mà sống, chớ không lấy cái cũ kỹ mà sống. Cho nên con người đi tới sự văn minh và thanh nhẹ hợp thời, thiêng liêng của Trời đất chớ không có phụng dưỡng một cá tánh nào thành ra không có làm đường lạc lối, mà đi tới quốc gia nào, chỗ nào cũng tu được mà giờ phút nào cũng là hành tiến được, không có phải đợi giờ phút tới tới bàn thờ tôi mới tu được. Không! Giờ phút nào trong tâm tư tôi chịu, bằng lòng sửa tôi là tôi tu được. Còn không chịu, không bằng lòng sửa tôi, tôi còn lạc hậu. Ông Trời còn phải sửa mà, thấy không? Ông Trời sửa rà rà rõ ràng Montreal hồi nào giờ có tuyết mà ông Trời bây giờ ông sửa rồi ai tính đây, ai nói đây, ai giữ cũ kỹ được bây giờ, ai ôm lấy cái cũ kỹ giữ được, cái cũ kỹ không xài được nhưng mà giữ cái hợp thời, thấy không? Những kế hoạch này kia, kia nó phải đổi hết, đổi cả toàn một cái kế hoạch cũng phải đổi vậy, thấy không? Ông Trời ông cũng còn phải đổi hướng hồ gì con người thì làm sao giỏi hơn ông Trời. Rồi chúng ta đã kính Chúa Trời, kính Cha mà không chịu làm đúng theo lời của Cha muốn rồi làm sao được, thì mình bị thoái bộ không tiến nổi.

Cho nên, ở thế gian cái gì cũng lưu, cũng giành, cũng giữ nhưng mà rốt cuộc rồi cái gì cũng không xài được. Cho nên, những người tu cao họ nói thế gian đô thị giả, không có cái gì thiệt hết, chỉ các con cho đó là thiệt các con bị lừa. (Thầy cười). Bao nhiêu đó thôi.

Bạn đạo: Thưa Đức ông Tám, con người là một tiểu thiên địa như vậy có hai câu hỏi, câu hỏi thứ nhất là tiểu thiên địa nó khác và nó giống cái đại thiên địa ở bên ngoài như thế nào? Câu hỏi thứ hai là cái tiểu thiên địa của người này nó khác với cái giống với tiểu thiên địa của người kia như thế nào?

Thầy: Cái tiểu thiên địa nó giống cái đại thiên địa bằng cách nào? Thì bây giờ không có khối óc con người ai để xướng đại thiên địa, không có ai để xướng đại thiên địa hết. Thì cái đại thiên địa do sự chứng minh của tiểu thiên địa, thấy không? Sự chuyển lưu và sáng suốt của tiểu thiên địa nó hòa hợp với đại thiên địa. Hai cái có một thời, thấy không? Tại vì con người quên đi, không có khối óc con người, không có vòng tròn khối óc con người, ai chứng minh Chúa Phật thánh thần, ai chứng minh đại thiên địa, thấy không? Mà không chịu tu thì cứ ngó cái chuyện đại thiên địa bên ngoài, nghe những cái tin ở bên ngoài làm cho mình vọng động không chịu khai thác ra trong mình sẵn có. Có cái tôi đây tôi mới chứng nhận cái kia chớ không phải cái kia chứng nhận tôi. Những sách sử ở thế gian là do cái tôi chứng nhận tất cả nhưng mà không chịu khai thác cái tôi này để hiểu tất cả là mình còn ngu muội về ngoại cảnh, thấy chưa? Rồi cái này với cái kia nó cũng có một à. Cho nên cái câu kinh “Nhất bản tán vạn thù” trong cái một mà phân ra đủ thứ hết. Rồi “vạn thù quy nhất bản” tất cả chúng ta đây có một. Lấy gì chứng minh là một? Bản thể này với bản thể kia khác cái gì? Chúng ta đồng nhịp một thờ của Thượng Đế. Nếu không có thanh khí điển để thờ thì chúng ta không có đàm luận chuyện này được, thấy chưa? Nhưng mà trước khi muốn có hiểu sự đó cũng nhờ cái khối óc nhờ cái tiểu thiên địa. Phải mượn cái tiểu thiên địa này mà để khởi điểm tìm hiểu mọi sự việc trong càn khôn vũ trụ. Nếu không có tiểu thiên địa không có đại thiên địa đổi ngược lại đối với con người. Còn nếu ở bên trên dòm xuống, nếu không có đại thiên địa thì không có tiểu thiên địa tuy hai là một, rõ chưa.

Bạn đạo: Thưa ông Tám người ta hay nói thần hộ mệnh, thần hộ mệnh là cái gì mọi người đều có thần hộ mệnh hay là có người có người không?

Thầy: Cũng như tùy theo cái tần điện số của mọi người có người có thần hộ mệnh, có người theo ví dụ theo cái tần số của Quan Thánh, có người về cách mạng theo tần số Trần hưng Đạo, theo tần số của Quang Trung, thí dụ ông Quang Trung là lấy cái tên vậy thôi chứ tần số sắp đặt của Địa Tiên. Đó thì lấy cái ví dụ để nói vậy đó, như tôi thường nói về điện vậy thôi như một trăm mười volt, còn chín mươi volt thích hợp chín mươi volt, còn trăm mười lên trăm tám thì thích hợp trăm tám, còn hai trăm hai sẽ thích hợp với hai trăm hai. Thì mỗi mỗi đều có sự liên quan trước và thanh, thanh là hộ mệnh chứ gì, trước là lệ thuộc chứ gì, hành động có bao nhiêu đó thì tần số nào nó đều có sự hỗ trợ hết, liên can hỗ trợ. Cho nên kết luận kêu bằng định mệnh. Chừng nào cái phần đó bên trên héo tắt thì cái mạng này không còn, hay là bên dưới suy sụp thì cái mạng này cũng không còn đó là thượng, trung, hạ kết hợp. Một sinh mạng đều có thượng trung hạ hết chứ không phải lưng chừng có một thôi nhưng mà nó hòa hợp của thượng, trung, hạ. Cho nên, cơ thể của nó lại có tinh khí thần. Ba cái đó, tinh khí thần nó liên kết với thượng trung hạ nhưng mà tinh suy thì mạng cũng tiêu, mà khí tuyệt thì mạng cũng không còn, mà thần không có thì mạng không còn. Cho nên, đông y sĩ dòm tinh khí thần thì thấy người này tuyệt mạng hay là không, dòm thần cũng được, mà bắt mạch thì xét tinh khí, lấy nhãn chiếu thì xét

thần. Nó phối hợp thượng, trung, hạ, mỗi người đều có hết chứ không phải người này có người kia không nhưng mà tùy theo tần số của họ. Thấy nó đánh võ, đánh cái đui rớt xuống mà nó chưa chết. Nó lồm cồm, nó ngồi dậy mà mình đưa cho nó đánh cái chắc chết quá, nó đánh cái đui không chết, thấy không? Còn sống! Còn khi không đánh mà gió thổi cũng chết tới đó nó hết rồi, nhiều khi trúng gió, gió thổi cũng chết.

Bạn đạo: Thưa ông Tám tối hôm nọ chúng tôi đi vắng không được nghe ông Tám nói đạo thì sao tối đó ông Tám có nói ông Tám cầu xin ơn Trên triển hạn cho chúng tôi để làm việc, nhưng thưa triển hạn là thế nào?

Thầy: Cái đó nếu mà dốc lòng tu thì có xin rồi, thì triển hạn cũng như người ta sẽ bồi bổ cái luồng điện và để dụng cái luồng điện đó làm việc thêm thì tự nhiên mạng môn nó được triển hạn nhưng mà phải do sự cố gắng của hành giả mới được.

Bạn đạo: Mạng môn được triển hạn là được sống lâu thêm.

Thầy: Được sống, phải sống muốn chết cũng chết không được. Như tôi bây giờ tôi muốn chết, nhiều khi tôi chọc cho người ta đánh nhưng mà không ai đánh hết. (Thầy cười). Muốn chết chết không được.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Montreal ngày 19/01/1980)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

Danh Sách Bạn Đạo Phát Tâm Ấn Tổng Kinh Sách, DVD Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2011”

1. Bạn Đạo Oregon	Oregon	\$500	USD
2. Lynna Kim Nguyen	Minnesota	\$50	USD
3. Trần Kim Chung	Virgina	\$100	USD
4. Trần Trinh	Virgina	\$1,000	USD
5. Tô Thị Bích – Lê Thị Hón – Nguyễn Thị Hoa	Cali	\$100	USD

Mọi đóng góp liên hệ đến ấn tổng xin vui lòng liên lạc kinhsachvovi@gmail.com

Thành thật cảm ơn sự đóng góp của quý bạn.

Kính Thưa,

Ban Kinh Sách
kinhsachvovi@gmail.com

Hương Tâm

Kính Thông Báo: Kính mong các bạn đạo thành tâm cầu nguyện cho cô Phạm Ngọc Sương, mất ngày 8 tháng 2 năm 2012 (mùng 17 tháng giêng năm Nhâm Thìn). Hương thọ được 78 tuổi tại thành phố Meizieu, Pháp Quốc được siêu thăng tịnh độ.

Thành thật cảm ơn quý bạn đạo.

Bạn đạo TP Mỹ Tho, Việt Nam xin chia buồn cùng gia đình và thành tâm cầu nguyện cho cô sớm được siêu thăng.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 4 tháng 8 năm 1973

Vạn sự khởi đầu bởi nhứt không
Thuyết đi thuyết lại mỗi cơ công
Khuyên người lầm lạc mau mau giác
Soạn sửa chơn tâm tự tiến phòng

Kiên tâm khắc phục tiến tòng
Chơn như không động chuyển vòng tiến lên
Điển thanh cảm giác vững bền
Điển ô gây khổ tạo nền khổ đau
Tiền duyên hậu kiếp đối đầu
Nhiệm mầu vay trả trước sau dung hòa
Chuyển luân tại thế ta bà
Đi đây đi đó lập đà hóa sanh
Người đông tiến đến giựt giành
Thâm tâm mê loạn khó hành khó tu
Pháp thời chiếu rọi người mù
Dắt người sáng suốt giao du thiên đàng
Người tu chậm tiến phàn nàn
Tự cho mặt pháp tạo đàng đắm mê
Mê Tiên mê Thánh mê Tề
Quên về chơn tánh mãi mê thế trần
Cầu xin phù hộ bản thân
Tâm không chơn chánh chẳng gần được ai
Mãi khen thiên hạ đại tài
Chẳng lo sửa chữa thân ngài tiến thân
Tu ngoài chẳng chịu xét cân
Bên trong chơn điển chẳng lần tự khai
Thiên tình địa hóa phân hai
Hai luồng thanh trực do ngài xử phân.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Bốn Mươi Sáu

ĐẠO ĐỊA NGỤC VẠC DẦU SÔI (tiếp theo)

ÔNG TÁM GIẢNG:

Đọc đến đây, lại được học thêm rất nhiều mảnh khoe của trần gian, dù có chổi cãi đi đến đâu cũng không lọt được. Tại sao không lọt được? Chúng ta mang một cơ thể của nhân gian một cái hình thù như thế này rất kín đáo mình có thể che dấu mọi sự việc của chính mình. Nhưng mà không có nguyên khí của càn khôn vũ trụ không có sự sống. Các bạn không hít thở được, có dấu cách mấy thì cái thanh quang đó nó cũng chiếu tới; và tất cả những tội lỗi của chúng ta là đều trống rỗng công khai, không có dấu diếm được.

Người tu phải thả lỏng, phải thả lỏng tâm thức thanh nhẹ hướng thượng, làm những điều sáng suốt, xây dựng, giúp đỡ, hi sinh. Điều đó mới là chuộc được tội. Cho nên chúng ta tu, mà người thiền Pháp Lý Vô Vi bằng lòng tu, bằng lòng học, bằng lòng thiền thì cái tội xóa liền.

Tại sao xóa liền được? Tội do đâu? Do sự ô trược trong tâm thức càng ngày càng dồn cục rồi nó thành ra hành động. Từ hành động đó mình tưởng đâu biểu diễn rất hay, nhưng mà trong giới hạn. Tại vì không hiểu, không hiểu cái chơn lý rõ ràng. Tôn Ngộ Không 72 phép màu nhưng mà cũng phải bị giam ở nơi Ngũ Hành Sơn. Hiện tại các bạn còn mang cái thể xác này là gì? Cũng là Ngũ Hành Sơn. Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, kết thành cái bản thể mà cái hồn bị giam, đau đớn vô cùng. Các bạn muốn thoát, tôi muốn thoát mà thoát không được, vì cái cảnh sanh, lão, bệnh, tử, khổ, nó cứ lấn áp các bạn, cứ tới mãi, tới mãi như vậy. Các bạn muốn không già không được, muốn không chết không được. Là tại sao? Các bạn có một thể xác anh hùng, sức mạnh như vậy, có một trí tuệ cao cường như

vậy mà không thể tránh được cái chết. Tại sao? Là thấy rõ chúng ta không có khả năng, chúng ta đang ở dưới quyền điều khiển của Thượng Đế. Người điều khiển cả càn khôn vũ trụ liên hệ điều khiển luôn chúng ta nữa, mà chúng ta làm sai tưởng là hay.

Cho nên chúng ta là người tu lo niệm Phật. Để chi? Để quy nhứt. Thượng, trung, hạ, quy nhứt mới có cơ hội thức tâm mà không biết niệm Phật tự đắc dùng ý phạm đề độ thân thì kêu là giới hạn, không có tiền, đau khổ vô cùng trong lúc chết. Những người mà tỉnh táo, khi mà chết ra tỉnh táo, biết đường hướng đi, đâu có phải xuống địa ngục! Biết đường hướng đi ngay trung tim bộ đầu, không có bị xuống địa ngục. Hằng đêm, hằng ngày chúng ta khổ luyện để công phá cái ô trược mà trở về với thanh giới, thì cái bước đi hằng ngày, nhắm mắt là chúng ta thấy bộ đầu rút, chúng ta đã đi rồi. Lúc chết bỏ cái xác này chúng ta vẫn đi tự nhiên. Vì là thói quen rồi, hướng về sự sáng suốt. Khi mà các bạn hướng về sự sáng suốt đó thì tự nhiên nó cải thiện tâm tánh của các bạn. Các bạn không có thể làm điều ác được, không có thể hãm dọa một người nào hết, chỉ sửa mình để tiến mà thôi! Thấy mình ngu, thấy mình tầm tối, thấy mình tội đầy đầu, mình phải ráng tu sửa tiến, không nên kỳ thị một người nào, không nên khinh thị một lời nói nào, bất cứ từ đâu đến cũng là một cơ hội giáo dục để ta có cơ hội, để ta tìm được sự thanh tịnh của chính ta. Mình biết đối phương đang khinh khi tôi nhưng mà đó là cơ hội để tôi tìm được sự thanh tịnh. Nếu tôi thanh tịnh là tôi sáng suốt thì sự khinh khi kia nó đâu có phải khinh khi. Nó là một cây thước cho tôi đo lường sự tiến hóa tu hành của chính tôi. Tình đời bạc bẽo đối

với tôi là quý vô cùng. Lấy oán làm ân chính nó là một công cụ của Thượng Đế đang đo lường sự thanh tịnh của con Ngài. Cho nên chúng ta lại càng cố gắng tu, càng tiếp kiến nhận lãnh bất cứ những sự trở ngại nào mà khi các bạn đã quen sống rồi, vượt qua những sự trở ngại đó, thì các bạn là cái gì? Là tiến hóa. Các bạn là cái gì? Là giải thoát, mà ai đã làm cho các bạn giải thoát? Chính bạn đã chấp nhận tâm thực hành, làm một cuộc cách mạng trong thanh tịnh của nội tâm, buông bỏ tất cả những sự trược ô của ngoại cảnh mà trở về với chơn giác sẵn có của chính mình thì con đường Đạo là đó.

Cho nên các bạn biết con đường Đạo rồi thì mặc sức mà đi, đi đến vô cùng, không nên tự đắc: ta là đắc đạo. Ta học đạo là học cái vô cùng, học mãi, học mãi, học vô cùng, học kiếp này, kiếp kia, vì chúng ta luân hồi xuống thế gian nhiều kiếp rồi, bây giờ chúng ta phải tương đồng trở về nhiều kiếp, chúng ta mới có cơ hội đi tới chỗ sáng suốt và cởi mở tâm hòa đồng, thấy tất cả huynh đệ tỉ muội là một. Kẻ xấu người tốt, chúng ta nghĩ nó là một thì chúng ta mới cảm hóa nó được, còn chúng ta thấy chúng ta khác biệt hơn những cái người xấu kia thì chừng nào mới có cơ hội cảm hóa người xấu trở nên người tốt. Các bạn phải học và hiểu trong thực hành. Cho nên các bạn mỗi đêm Soi Hồn, Pháp

Luân Thường Chuyển là khai mở những cái ngục ở bên trong đang bị kẹt, không có chịu hòa tiền với cùng các giới ở bên ngoài thành ra cái tự ái nó che cái tâm thức của các bạn, rồi tự ái đó nó chôn vùi cái linh căn sẵn có của các bạn, càng ngày càng tối tăm trong lầm lỗi mà không hay, tưởng ta là hay hơn mọi người.

Hôm nay chúng ta cùng tề tụ nơi đây để nghiên cứu cái sách Địa Ngục, các bạn nghe qua trong giờ thiền và các bạn sẽ cảm giác rằng, trong lúc tôi được nghe ông bạn tôi đọc như thế đó, và tôi cảm thấy nhẹ và tôi thấy tôi cởi mở thì sau này tôi về nhà tôi nghe tôi thế nào? Nó khác hơn ở chỗ nào? Bởi vì một lúc các bạn thấy rằng, các bạn có sự thanh điển rõ ràng, có thanh điển bên trong rõ ràng. Mà các bạn không chịu vun bồi cái sự thanh tịnh thì nó không có xuất ra để mà nó cảm ứng trong giây phút thiêng liêng ân độ các bạn. Tương lai các bạn sẽ tìm ra nguồn gốc căn cội của các bạn là thanh điển. Các bạn tu bao nhiêu kiếp là vô hình vô tướng. Ngày nay các bạn phải xóa bỏ hình tướng để trở về sự chơn giác các bạn, thì lúc đó cái tâm các bạn mới kêu bằng mở cái thức hòa đồng với các giới, mới thể hiện giá trị của sự thương yêu và tha thứ.

(còn tiếp)

